

commendatur. Jubet æquo animo ferre res secundas & adversas, ne scilicet in illis efferamur, in his verò animum despondeamus. Sibi ipsi enim imperare, summum est imperium; & scitè poëta:

*Fortior est qui se, quàm qui fortissima vincit,
Mœnia, nec virtus altius ire potest.*

Exempla
Æquabilitatis

1.

2.

3.

4.

In sacris exemplum habemus Jobi, qui, quum ex ditissimo factus esset pauperrimus, eundem habuit animũ in Deum directum, quum diceret: Dominus dedit, Dominus abstulit. Philippus, rex Macedonum, ut in æquabilitate sese contineret, singulis diebus manè per puerum ad hoc delegatum, sibi acclamari iussit: μὲμνησο ἀνθρώπου & ὄν, id est, memento te esse hominem, ut refert Ælianus lib. 8. de varia historia. Panormitanus lib. 4. refert de Alphonso, rege Aragoniæ, quòd ob magnas insperatasque victorias nunquam omnino mutatus fuerit, sed sese ita gesserit, ut in omni fortuna eundem semper vultum, eundem habitum, eundem sermonem, eandem mansuetudinem & benignitatem ostenderit. Valerius Max. lib. 4. c. 1. scribit de Metello, quòd exul in Asia acceptis literis de restitutione & reditu in patriam, quum in theatro ludos spectaret, lætitiã suam proximè assidentibus non patefecerit, & quòd pari vultu & exul & restitutus semper inter secundas & adversas res firmo & constanti animo fuerit.

3 Æquabilitati in excessu opponitur Luxuries, quæ est vitium morale, quo homo in rebus secundis constitutus, fit insolentior.

SCHOL. Dicitur etiam Lascivia in rebus secundis. De hoc vitio rectè poëta Ovidius:

*Luxuriant animi rebus plerumq; secundis,
Nec facile est aquã commoda mente pati.*

Hoc vitio plerumq; laborare solent ii, qui ex tenuiore sorte ad splendidiorẽ evēhantur, unde Poëta: Asperius nihil est humili, quum surgit in altum. & rectè Germani: Es ist kein schwerer das schärpffer schirt/ Als wenn ein bawr